

ми — співробітниками Таврійського національного університету, сприяли формуванню цієї атмосфери.

Усі заявлені у програмі доповіді, як виголошені, так і ті, автори яких з різних причин не змогли взяти участь у засіданнях конференції, заплановано опублікувати у спеціальному збірнику, який найближчим часом вийде друком у видавництві МДУ ім. М. В. Ломоносова.

Світлана Соколова (м. Київ)

Svitlana Sokolova (Kyiv)

THE 2ND INTERNATIONAL SCIENTIFIC CONFERENCE
“ TYPOLOGY VYD-ASPEKT/ASPECT: PROBLEMS, SEARCHES, DECISIONS”

Мовна мозаїка

ПОСИЛАННЯ ЧИ ПОКЛИКА́ННЯ?

У різних виданнях, передусім засобах масової інформації, часто послуговуються дієсловом *посилатися* та іменником *посилання* зі значенням “уривок, витяг із якого-небудь твору, на який покликаються у викладі, з точною назвою джерела та вказівкою на відповідну сторінку”. Напр.: *Критик посилається на переклади С. Руданського і П. Ніщинського* (К. Забарило); *При цьому прес-служба посилається на дані дослідників, що вивчали цю проблему останні роки* (Українська правда, 21.01.2008); *Мінськ посилається на документи митного союзу, якими не передбачено встановлення мита у торгівлі між цими державами* (Україна молода, 10.03.2010); *Докази, посилення на офіційні документи, заклики до компромісу не подіяли* (Дзеркало тижня, 12.12.2009).

Останнім часом паралельно почали вживати дієслово *покликáтися* та іменник *покликáння*, що мають єдине значення – “вказувати на кого-, що-небудь для підтвердження або виправдання чогось; наводити що-небудь як доказ”, пор.: *Однак у розв’язанні спорів належало покликатися на свідків – отже, їх присутність була обов’язковою* (Б. Тищик); *..рапорт став першим реальним текстом, на який українська сторона може покликатися у своїх розмовах з Європейською комісією* (Україна молода, 6.08.2007); *Покликання – це текст, що розміщується в кінці сторінки й відмежовується від основного тексту горизонтальною рисою* (www.doc.lviv.ua/showcat_langofpapers.php). Таке вживання спирається на традицію, зафіксовану в різних стилях української літературної мови. Напр.: *Треба.. звернутися.. до експерта Антона Петровича Ейсмонда, покликаючись на мою рекомендацію* (М. Коцюбинський); *Коли я раз поспробував бути премудрим і покликáтися на свою рівність перед законом, то дістав позаушника* (І. Франко); *У дужках подаються покликання на третю, найпізнішу посторінкову пагінацію Хлебниковського кодексу, яка найкраще відчитується в цьому виданні* (Я. Книш).

Отже, органічнішими для української мови в згаданому значенні є дієслово *покликáтися* та іменник *покликáння*.

Тетяна Івасишина